



## 9 X קיר אמן / מקום לאמנות / פברואר 2016

### טסי כהן פפר

הסדרה 'ילדה, נערה, אישה חזקה' הוצגה לראשונה ב 1998 באגודת האמנים באלחריזי. הצילומים הם צילומים מאלבומה הפרטי של האמנית אשר נערכו לסדרה זו מתוך צילומי ילדותה ובגרותה. הסדרה מטפלת וחוקרת מודלים של נשיות ושל יופי ומציעה פרשנות ומבט פמיניסטי על צילומים שגורים. הצילומים פותחו והודפסו בחדר חושך ולא כפי שמקובל היום בעריכה דיגיטלית. עבודת הווידאו צולמה על ידי חנה קומם עם תוספת טקסט הנכתבה על ידי האמנית.

### לוסי אלקיויטי

תנועת החומר היא נקודת המוצא לעבודותיה של לוסי אלקיויטי: "יצרתי את המריונטות מתוך הצורך להפיח רוח חיים בדימויים שעל הבדים. הן תלויות על חוט אשר מאפשר להפעיל אותן על ידי משיכה בו. הן מצוירות משני הצדדים, בטכניקות שונות, בקולאז' וחומרים מגוונים. המריונטות הן מעין ציורים נעים. רגע משיכת היד המפעילה בחוט, יוצר סוג של קסם, ההפעלה גורמת אושר. איבריהן אינם שלמים, והסימטריה של הגופים מינימאלית – אך יחד עם זאת נשמרים הכללים הביולוגיים / מבניים של הדימויים: גוף מרכזי בעל איברים מרובים, ככל יצור חי, ומרובדים במטענים אישיים.

### איטה גרטנר

עבודותיה האחרון היא עוסקת ברישומי דיו על נייר בסגנון לירי-אקספרסיבי אשר מגיבים למציאות העכשווית אשר רוחשת סביבה. בציוריה היא יוצרת שפה אינדיבידואלית מקודדת בעלת לקסיקון מילים אשר דרכו היא מקיימת דיאלוג פנימי-חיצוני עם סביבתה התרבותית-חברתית. עבודתה מהווה סיסמוגרף רגיש למציאות מהירה ומשתנה אשר מייצגת את אותן חוויות ומחשבות באופן ויזואלי רגיש וחרף. בעבודות קודמות שלה עסקה בציור עשיר מבחינה צבעונית על בד והתייחסה לתכנים כגון הבדידות הקיומית של האדם למול העולם, זיכרונות ילדות ושאלות אודות הבניית זהות אישית-קולקטיבית.

איטה גרטנר היא אמנית רב תחומית אשר חיה ויוצרת בתל אביב, ישראל. היא יוצרת בעיקר בתחומים של רישום, ציור, ומייצבים ציוריים. בגוף.

הציגה בגלריות ומוזיאונים שונים בישראל ובניהם מוזיאון פתח תקווה ומוזיאון אשדוד.

### רני פרדס

יצירתו של פרדס עוסקת בהכלאות ממקורות השראה שונים ומתרבויות שונות אשר מתאחדות תחת ידיו לשפה אישית, בלתי מתפשרת. נושאו נבנים ונולדים אחד מן השני ואחד אל תוך השני. העבודות משלבות בין "גבוה" ל"נמוך" ובין מסורתי לביקורתי ועכשווי. הוא ניזון מעולמות תרבותיים וחברתיים מקוטבים וכורך אותם יחד אל המצע האמנותי. הוא מפלרטט עם תולדות האמנות ועם ערש התרבות, ובאופני הייצוג שהוא נוקט, הוא מבקש לשאול עליהם שאלות, להטיל ספק ולעיתים להפוך את תבניות הידע המוכרות לנו, על פיהן. לדבריו של פרדס: "העבודות מתחילות מזרע של רעיון קוהרנטי אשר מתפתח ומגייס אליו אסוציאציות – לעיתים מתבקשות, לעיתים מוזרות. אופן הנחת הצבע והתפתחותה של הקומפוזיציה שואפת להגיע אל איזון פנימי המתקיים בין אמת נסתרת לבין הדימוי האישי, עד הרגע בו אני מזהה הרמוניה בין הגלוי לנסתר, בין תהודת הגוף הבאה במגע עם האור, וצידה המוטל בצל".

החיבור הבלתי אפשרי הזה דרך מבע רגיש אך נחוש, מבקש להתחמק מרה-פרזנטציה רומנטית ולהציע מימד פרשני חדש, תשוקתי ובעל כוח מאגי ופורמליסטי כאחד.

## **יואב ויס**

הנדון הוא גבר בשנות ה-40 לחייו. הוא עוסק באמנות, או חושב שהוא עוסק בכך. הוא שואף ביצירותיו לאיזו אסטטיקה גבוהה, ובהירה שתאפשר קריאה ברורה וחדה של עמדתו אל העולם, אך לרוב, בשל חוסר מזל או (יותר סביר) חוסר זהירות, מתלכלכת האסטטיקה והקריאה הברורה (ואיתה גם העמדה הברורה עצמה) מתערפלת, מתאכזבת והולכת לשחק עם אמן אחר. אך הנדון אינו מוותר בקלות (אולי מעדיף היה לוותר אבל איזו ברירה יש לו בעצם?)

## **חנה פוליבודה**

מציגה עבודה אינטואיטיבית המאופיינת בשפע של צורות ומוטיבים צורניים ושונים הלקוחים מן המסורת היהודית-מזרחית-תימנית. דוגמאות של שרשראות פיליגרניות, רקמות מסולסלות. דוגמאות רקמה על תשמישי קדושה של יהודי תוניס ומרוקו. דוגמאות יהודיות מערביות כמו: רימונים דגים המסמלים פוריות ושפע, מפות תחרת קרושה, מזרחיות-איסלמיות ובהן דגמי צמחים אורנמנטליים צורות גיאומטריות וחמסות וכן דוגמאות מן הדת הנוצרית כמו קשתות מרחפות. בעבודות יש גודש, עמלנות, צפיפות ושפע, פעולות מונוטוניות חוזרות, הכפלות, כיסוי ומילוי שטחים באובססיביות המדמים פעולת רקמה. העבודה דורשת פעולה סבלנית התמדה ועקביות המאפיינות את פעולת הרקמה.

מתוך קטלוג "בדוי - דימויים של רקמה באמנות הישראלית" – מאת גלית סמל אוצרת התערוכה.

## **מאירה פורת**

מאירה פורת ממשיכה את מחקרה הציורי בו היא מערבתת זהויות ותווי פנים, זיכרונות וקלסטריות פנים, עד אשר מיטשטשת ההבחנה בין האותנטי לבדוי, בין גבוה לנמוך, בין החשוב לטריוויאלי. פורת מזמינה את הצופה בעבודותיה לעומק האשלייתי של הסצנה בו התיאטרליות של העבודות תופסת רגע של ספק, רגע של המחזה בו העמדת הפנים והמימד החיקויי עומדים במרכז. היא מתבוננת במציאות באופן המבקש לפרק אותה חזרה אל היסודות המרכיבים את התמונה, ובו בזמן היא

מרכיבה אותם מחדש למערכת אישית, הגותית - כזו המנסחת את מקומו של האינדיבידואל בעולם מורכב ומשתנה.

העבודות של פורת מערבות הומור מקברי עם עצב עמוק, הן מעלות אניגמטיות ואת ההרגשה שכל משיכת מכחול, מוחקת את זו שנמשחה לפניה. כל צעד קדימה הוא צעד נוסף אל חוסר הוודאות.

## **ורדי בוברוב**

מבחן רורשך הוא סוג של מבחן אישיות בפסיכולוגיה, שבו מוצג גירוי רב משמעי שעל הנבחן להציג לו פירוש. ההנחה היא שהפירוש ישקף דבר מה על נותן הפירוש.

בסדרת עבודות בשם זה מוצגות תוצאות מהלך ציורי שבוצע באמצעות אקונומיקה על בד. בשלב ראשון קופל ריבוע של בד כותנה שחור לשני חצאים שווים. על מחציתו העליונה של הבד צוירו דימויים באקונומיקה. החומר הסיר את הצבע השחור מן הבד וחשף פיגמנטים אחרים הנוכחים בו: כל הוספה של אקונומיקה מרחיבה את ספקטרום הגוונים הנחשפים בבד ומחווירה את הדימוי.

כמו בציור, כל שכבת חומר מוסיפה למורכבותו של הדימוי. שלא כמו בציור, כל שכבת חומר גורעת מצבעוניותו. העבודה החושפת את מהלך יצירתם של ציורי הבד מדגישה בו זמנית את הדמיון ואת השוני בין תהליך הרישום בדיו על נייר ובין הציור המסורתי לבין יצירתם של דימויי האקונומיקה. בד כותנה שחור מחליף את בד הקנבס או את הנייר הלבן, האקונומיקה השקופה מחליפה את הדיו הכהה, וגריעת צבע מן הבד מחליפה את הערמתם של כתמי צבע על מצע הציור המסורתי. לאחר השלמת המהלך נפרש ריבוע הבד ונחשף הדימוי השלם: כתם ספק פיגורטיבי ספק מופשט, נשלט ואקראי גם יחד, התובע פענוח; גירוי המזמין את הצופה להציע לו אפשרות תרגום ולקרוא בו תמונת עולם משלו.

**עבודת הווידיאו "רורשך" (2015)** מתמקדת בתנועת יד פיזית רפיטיבית, היוצרת כתם "רורשכי" דינאמי ומשתנה. במעבר מהציור לווידיאו מוחלף הכתם המופשט בדימוי קונקרטי המאפשר לצופה זירת פרשנות שונה.

מחד, הדימוי הקונקרטי עלול לצמצם את טווח הפרשנות ומאידך, העובדה שמדובר ב"כתם דינאמי", עשויה להרחיב את הפרשנות ואף לשנותה תוך כדי צפייה.

## **אליעז סלונים**

התכונה המנחמת באגדות היא שיש להן סוף טוב – אבל באמצע יש המון מתח – כמו בהרבה מותחני טלוויזיה. יש הרעלות, אנשים נאפים בתנורים, אצבעות נקצצות. כשאנו חושבים על שלגיה, עולים בדמיוננו שבעת הגמדים עם מנהלת משק הבית החדשה שלהם. אבל דמותה של שלגיה מסמלת גם תמימות וטוב לב אנושי.

אליעז סלונים יצר שלגיה שונה, מדהימה, צוחקת, שמזכירה לעיתים את הדמות של וולט דיסני. באותה עת היא דמות מעוררת אימה; קסנדרה מודרנית?

הצופה נדרש ליותר מהבנת הנושא. המשמעות הכללית, הרחבה, חשובה לאמן כמו חייו שלו.

מאת: גבריאלה מושטר, אוצרת ברלין